

Владан Ћокић, ветеран или не, је у кампањи за студентску листу, која мање личи на летњу кампању из 2000. Војислава Коштунице, а много више на Коштуничин наступ из зиме 1993.

Можда зато што ми је та кампања за такозване Никољданске изборе, била прва коју сам имала прилике да пратим као новинар, а не као студент, остала урезана у сећању.



Као да сад гледам усамљеног Коштуницу у кишном мантилу, како усамљен држи не баш посећене трибине, после свежег цепања ДС и после великих демонстрација и видовданског камповања Депоса.

Нико му није давао шансе, али Коштуница је сам самцијат, без имало маркетиншког форсирања какво је спроводио Зоран Ћинђић под слоганом “Поштено”, прескочио цензус, установио нову странку као озбиљну снагу са којом се мора рачунати.

Била сам у аутобусу са другим новинарима, и утисак ми је био да Милошевић неће пасти

Летња кампања 2000, пред Петооктобарски преврат имала је све од тог Коштуничиног изворног наступа, он је тражио да иде на терен сам, раздвојен од ДОС-а и Ћинђићевог аутобуса. Била сам у аутобусу са другим новинарима, и утисак ми је био да Милошевић неће пасти. Новинари који су ишли са Коштуницом, тврдили су ми да Милошевић пада сигурно, потребан је неко као Коштуница бирачима.

Камарила око Коштунице се успоставила, лично сам сведочила, тек у изборној ноћи 24. септембра 2000. Дотле је био препуштен сам себи. Ненад Чанак је касније говорио да је ДОС могао да кандидује и магарца, све је ДОС као такав одрадио, али то је неистина.

Даље, у садашњој кампањи очекује се, да ће Вучића казнити бирачи због посете Београду Зеленског и јасног сврставања на страну Украјине, а против Русије, али ни то није тако.

Владан Ћокић, ветеран или не, је у кампањи за студентску листу, која мање личи на летњу кампању из 2000. Војислава Коштунице, а много више на Коштуничин наступ из зиме 1993.

Као да сад гледам усамљеног Коштуницу у кишном мантилу, како усамљен држи не баш посећене трибине

Можда зато што ми је та кампања за такозване Никољданске изборе, била прва коју сам

имала прилике да пратим као новинар, а не као студент, остала урезана у сећању.

Као да сад гледам усамљеног Коштуницу у кишном мантилу, како усамљен држи не баш посећене трибине, после свежег цепања ДС и после великих демонстрација и видовданског камповања Депоса.

Даље, у садашњој кампањи очекује се, да ће Вучића казнити бирачи због посете Београду Зеленског и јасног сврставања на страну Украјине, а против Русије, али ни то није тако.

Исувише је било издаја у блиској прошлости, од Книна до Бањске, и ниједна није кажњена гласањем.

Ни сада не треба очекивати гласачку одмазду, већ само то да ће се Вучићу од стране ЕУ признати победа са ма којом разликом

После Бањске били су избори у децембру 2023. на којима опозиција није успела да узме чак ни једну општину или град (само нишку Медијану у јуну 2024.), а десне групације су славно политички пропале или на своју срамоту ушле у власт као Заветници.

Тако ни сада не треба очекивати гласачку одмазду, већ само то да ће се Вучићу од стране ЕУ признати победа са ма којом разликом, макар била тесна као на локалним изборима у Кули и Косјерићу.

Ћокићево ветирање је посебно тешка прича, према документима студентских пленума, које су злонамерно објавили таблоиди, чињеница да је он заложио своју главу и функцију да их одбрани од напада полиције сажета је у десетак редова текста, а читаве стране посвећене су преиспитивању његовог лика и дела.

То је најгори, инквизиторски вид комунистичког обрачуна са људима. Није да нам се није дешавало. У мемоарима Митре Митровић, прве супруге Милована Ћиласа, кратко се описује како је као партизанка са оружјем 1945. ушла на Филозофски факултет код професора, истог оног који им је 1933. на протестима као студентима пружао уточиште од полиције.

(Данас)